

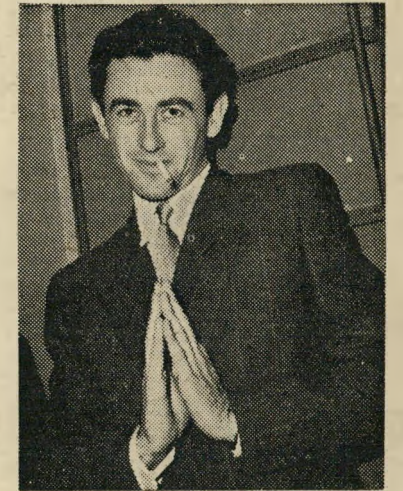
המנוול המושלם

מה יעשה אדם שגילה לפתע כי ידיו הטוב ביותר שיחזיר אחרי בתו, התנה אהבים עם אשתו, שיכסך בינו ובין בנו, גול את כל רכושו וביתו ומסרו לשלטונות כמורד וכו'.

את התשובה לשאלה העלה התיאטרון הקמרי, המציג את הקומדיה "טרטיף" מאת מולייר, תרגם בחרוזים היים הפר, תפאר אריה נבון וביים יוסף מילוא.

על הבמה עולים השחקנים בתלבושות צרפתיות מימי לואי ה-14. זוהי משפחה וכולה כמרקחה: סלע המחלוקת הוא טרטיף; השאלה — האם טרטיף הוא קדוש עליז, או נבל מתחסד, מאדם פרנוליכטני-שטיין, אמו של ראש המשפחה, ובנה אורגון-גרינבוים הם בדעה אחת: טרטיף הוא סמל הטוהר. מאדם פרנול היא זקנה חביבה, אך ככל החרשים — עקשנית, בערוב ימיה היא מרגישה צורך לכפר על חטאי הבשר, וטרטיף המתפלל בקול רם, תמיד במקום שמצויים בו אנשים רבים, משכנע אותה באדיקותו. פרנוליכטנשטיין מרגישה על ה' במה, כעקרת בית טובה במטבח, כמו כל החרשים היא מחיכת כשלא צריך, צועקת כשצריך להחריש.

אנחות מוסריות. הבן אורגון גריני-בום, שמנמן, טוב מוג בגיל העמידה, שסני

טרטיף — יצחק שידה הבנל מאמין

טרו דבוק לחוזה, אינו חרש כאמו, אבל חי בטעות מרה. הוא גילה את טרטיף בכי נסיה, למשמע אנהותיו המוסריות בעת התפילה. הוא בטוח בשני דברים: שמת תורת השמש וטרטיף הוא הישר באדם, "יד ימינו של האלוהים". (ואולי הוא בטוח רק בדבר האחרון). רק כשידיו של טרטיף מתגנבות למקומות צנועים בגופה של אלי-מירה האצילית, אשת אורגון, בעלת הקסם עם הבשלים, מודעוץ אורגון-גרינבוים ומ' אבד את בטחונו.

פילוסוף משעמם. בראש המחנה ה' אויב את טרטיף מן הרגע הראשון, ער' מדת דורין-מרון, סוכנת הבית שנונה ה' שון, דורין-מרון מעלה הרהורים: האם בר' חרת מרון תמיד תפקידים דומים, או של התפקידים שהיא מעצבת נעשים דומים? דורין-מרון וזממת לווענת ומתגרה, אבל קליאנטלביזש-שילה הוא פילוסוף שקט. חליפה חדשה. דמיס-לביאי ("להקת הכרמל") ומריאן-פולני (נעמי "הציוטברון") הם בניו של אורגון מנשואים קודמים. דמיס הצעיר מרים קולו ורוצה לפתור את כל הבעיות בכוח הזרוע. הוא צועק יותר מדי מכדי שיאמינו לו שאכן יבצע זאת. מריאן לעומתו, היא צנועה, קלילה, ביישנית וחסרת אונים. בכנות משחקת ר' הבעתה המרוכזת, היא מנסה לשכנע את אורגון אביה שלא ישאה לטרטיף. היא אינה מצליחה לשכנע את אורגון, אבל לצופים היא מבטיחה להיות שחקנית אופי מרוכזת וטובה.

והנה מופיע טרטיף עצמו, אבל מאוחר במחזה. כל העת הסתקרן הצופה, מה דמות תהיה לאדם זה, שאת אופיו הוא מכיר וידוע מדברי שאר השחקנים. והנה... הנה עולה טרטיף, שפתיו ממלמלות דברי תהי' לה בלחש. הוא מהלך בעידון, זכוב לא ירימו אבל אוי למי שיעמוד בדרכו. טרטיף, טרטיף, המנוול המושלם, לבן הידים, ארון האצבעות ובעל הקול החרשי, אלוהים בעצמו יורד כדי לעזור לו. טרטיף שילה היה מעט יותר שקול ומעודן, מאשר טרטיף-לביזש בעצבני וקצת מוגזם.

יוסי עובד קשה

המכתב הפרטי הבא של שושנה, אשת יוסף ידין, הנמצאת כעת בגראץ, הגיע זה עתה לקרוביה בארץ:

הגיעה השעה, לדעתי, לספר לכם על הסרט השוייצרי שבו יציג יוסי. העלילה ער' סקת באשה וינאית המחכה לשוב בעלה מן השבי הרוסי. מפני שהבעל נמלט עוד בטרם שוחרר, מחפשת אותו המשטרה הרוסית בביתה. במקום מגיע פטרול הגיס המפורסם, הנושא ארבעה שוטרים צבאיים — נציגי ארבע הממשלות שליטות וינה, השוטר האמריקאי מצטיין בטוב לבו (במ' יוחד מפני שהתאהב באשה) ומסרב למלא את הפקודות וההוראות, כדי לעזור ל' אשה להשיג את בעלה. השוטר הרוסי (יוסי) גם הוא בעל לב, נמצא נקרע בין שתי דרישות: רגשותיו האישיים והפקודות מלמעלה. כמובן שהפקודות מכריעות. וא מתעורר קרב גדול בין האמריקאי והרוסי (השנים האחרים אינם ממלאים תפקיד חשוב). התוצאה: אפס.

לפתע מתגלה כי השנים כבר נפגשו במסיבות דרמטיות ביותר: בשנת 1945, בשעה שהאמריקאים והרוסים נפגשו על נהר אלבה. את הפגישה רואים בהשבה לאחור: הבחורים עליוזים ושמחים ומק' חיים לעתיד נפלא. הם יכלו להיות ידידים מצוינים לולא הפוליטיקה הגבוהה, שאינה גורמת כל הנאה לאורח הפשוט; זהו אולי העיקר שבסרט. ולכן תפקידו של יוסי הוא החשוב ביותר: הוא דורש מאת המבצע יכולת גיוון.

הרוסים לא עזרו. גם בלי זה "ה' רוסי" הוא תפקיד מענין לכשעצמו. ה' רוסיים בוניה אינם באים בקהל, ובגאותם אינם חפצים לעזור כזית להסרטה. (דוגמה: "פרנווס" (חברת הסרטים השווייצית המפ' קה את הסרט) נאלצה לעשות בעצמה את הכפתורים והסמלים הרוסיים, מכיוון שלא הורשתה להשיג את החפצים המק' ריים). זוהי הסיבה מדוע הסרט יצלם סצינות עם יוסי בוניה, והתכרה אינה מש' תמשת בו לפרסומת מקומית. בציריך זה שונה, כמובן.

אחרי שיושלם הסרט יוכלו להדפיס פר' סומים אמנותיים. זה בודאי יתן סיפוק לסקרנות הקהל אם יפורסם בקרוב, כי תפקיד הרוסי ניתן בידי שחקן ישראלי. שיטת הצילום: לסיים את כל הסצינות במקום מסוים. למשל, כל הסצינות בחדר המדרגות כבר צולמו, ואין זה חשוב אם

מן הכר אה החיים: הרולד ראטל, הגיבור הנידש של "שנות היינו היפות ביותר", ייצג את ארצות הברית בכינוס הבינלאומי לשיקום נפגעי המלחמה הנכים.

הן מתחוללות בעלילה בסוף, באמצע או בתחילה. בימים האחרונים צלמו את הס' צינות על הנהר אלבה.

אמבט-קישור ועיסוי. יוסי זה אמריקאי החלו בחלופי יריות, כשהם מגסים להרוג איש את רעהו ופתאום — מפסיקים, מתחבקים ומתנשקים ושותים לשכרה. הם רוקדים ורקוד פראי, רצים לנהר להצטנן, ומסיימים בתליית הבגדים לייבוש על עץ. על אותו העץ הם חורתים את שמותיהם לשם השוואה.

זה נמשך במשך שלושה ומחצה ימי עבודת-צילום קשים. יוסי, שאינו רגיל ל' מאמץ גופני כזה, (על הסצינה חוזרים 3-2 פעמים ומצלמים כמספר הזה או יותר, ורק או לינדברג, הבמאי, שבע רצון) נאלץ לרחוץ באמבט קיטור, וקיבל עיסוי הגוף, עד שהיה מסוגל להפעיל את שריריו.

התפקיד הראשי הוא בידי ויוויקה לינד' פורס — כוכבת קולנוע שבדית שנתפר' סמה בהוליבוד מאז המלחמה. שאר ה' שוטרים הצבאים הם באמת אמריקאי, אני גלי וצרפתי — שחקנים בעלי שם בארצם; תפקידו המשנה בידי שחקנים וינאים מער' ליב, יוסי הוא היחידי שלא הופיע לפני כן בסרטים.

יוסי ידין ויוויקה לינדפורס (4 על גיפ") האשה מחכה.

אני עצמי ציירתי מעט בשדה, ובאותה שעה צלמוני. ולכן תראו גם אותי בצ' לומים שאשלח בפעם הבאה.

אני מסימת באהבה ונשיקות שושנה

רוסליני יודע

רוסוליני הגיע לפאריס בימים אלה, לא' חר שסיים את סרטו "פראנציסקוס הקדוש, ליצן האלוהים". בסרט מפעמת, כפי הנגר' אה, אותה רוח של קדושה שעשתה את הסיום ב"סטרומבולי" כה זול ומגוחך.

נסיעתו לפאריס קשורה בסרטו החדש, שימומן על ידי חברה איטלקית-צרפתית, ושתשתתף בו אשתו של רוברט, אינגריד ברגמאן, שם הסרט: "אירופה 1951". כהנו? איש, מלבד רוסוליני, איננו יודע עדיין. הפלא הוא, כמובן, שרוסוליני עצמו יודע מה יהיה גורל אירופה בשנה הבאה.

רוסוליני הוא עתה נחח עתונאי נכבד. בהגיעו לבירה הצרפתית נשאל במאי "רר' מא עיר פרות" בדבר המשפט שהגיש נגד חברת ר. ק. או. מהוליבוד על סירוס, כריכול, של "סטרומבולי" ("העולם הזה" 684). תשובותיו של רוסוליני לא שכנעו את העתונאים.

על השאלה: "מדוע באת לפאריס?" ענה רוסוליני: "מפני שאני אוהב את העיר הזאת. וזאת האמת".

הנאשמת ללא חטא

קלודט קולברט עומדת להנשא לרוברט רייאן. באמצע טכס החתונה מופיע זר' הטוען שהיא כבר נשואה. קלודט המסכנה אינה יכולה בשום פנים להזכר בעובדה זו, אולם תעודת נשואין ומספר עדים מוכיחים זאת. רוברט רייאן הנאמן עומד לצידה, ואינו נוטש אותה בעת צרתה.

קלודט מצליחה להגיע אל המתמר לה' יות בעלה. נשמעת יריה מבעד לדלת סגורה, והיא נתפשה לברה ליד גויתו. משפט. ספק הדין: היא אינה שפויה בדעתה ומר' עברת למוסד מתאים.

הפתרון: היה כאן מעשה רמאות בקנה מידה עצום, אך לבסוף בא הכל על מקר' מו בשלום. נשאר מרומה: הקהל.

קלודט קולברט הוא שמה המקצועי של לילי שושאן. נולדה לפני ארבעים וח' מש שנה בעירה קטנה ליד פאריס והגרה, ביחד עם הוריה לניו-יורק, בהיותה בת חמש. רצתה להיות ציירת-אופנה, אולם שנתה את דעתה, לפי עצת ידידים, והת' לטיה לנסות את מזלה על במת ברודוויי.

באותו זמן החליפה את שמה ופתנה אל ברוק פמברטון, אחד המפיקים הגדור' לים ביותר בניו-יורק, הציגה את עצמה כשחקנית צרפתיה נודעת, ושאלה אותו אם יש בשבילה תפקיד מתאים.

פמברטון היה משוכנע, ומבלי לחקור את אמיתות דבריה, מסר לקלודט את התפ' קיד הראשי במחזה "איש הבובות". גותרו

יוסי ידין ויוויקה לינדפורס (4 על גיפ") האשה מחכה.

ששה שבועות לתחילת החזרות, וקלודט חששה שחוסר הנסיון הבמתי שלה יכשיל אותה. היא פנתה אל אחת מידידותיה, סר' פרת ידועה, ובקשה את עזרתה. הידידה השיגה עבורה תפקיד קטן בתיאטרון קר' תני. שם למדה קלודט במהירות את אמנות הבמה.

לחזרות "איש הבובות" באה כשחקנית בעלת-נסיון, והצלחתה בתפקיד הראשי הי' תה מידית וגדולה. כה גדולה, עד אשר פמברטון לא כעס כלל כאשר שמע את וידידה של קלודט.

לאחר מספר מחזות בניו-יורק, חתמה קלודט על חוזה עם "פארמאונט", והופיעה בסרט הקולנו הראשון של חברה זו: "פירצה בקיר". כן שחקה לצידו של מוריס שבאליה באתר מסרטי הראשונים: "הש' לולית הגדולה", קלודט זכתה גם בפרס "האוסקר", על משחקה בסרטו של קאפרה "קורות לילה אחד". היא אחת השחקניות השמרניות ביותר בהוליבוד: נשואה חמש עשרה שנה לבעלה (השני), וארבע עשרה שנה רצופות עבדה בשביל "פארמאונט".

כיום, לאחר חמשים סרט — דראמות, קומדיות והיסטוריות של ססיל דה מיל — קלודט קולברט עוונדה כוכב בעל כוח קופתי ניכר.

בקצה

"האורז המר" — ארוטיקה ובלשות במסוה של סרט סוציאלי רציני. על נשים העובדות, בתנאים קשים, בשדות האורז של צפון איטליה, ועל אהבותיהן של שתיים: סילבאנה מאנגאנו חסובת הגוף, ודוריס דאו' לינג עמוקת העיניים. גופות חשופים, צע' קות צרומות אונן, וצילומים יפים. סרט המשתדל להיות ריאליסטי, אך מתגלגל בסופו לתוך סגנון מלודרמטי איטלקי אופיני.

"סטרומבולי" — סרט שיכול היה להיות טוב, אלמלא תקף את רוסוליני שג' עון דתי (או אנטי-דתי, קשה לקבוע). כמו כן שגה בשפתו את אינגריד ברגמן, שח' קנית מקצועית מעולה, ביחד עם שחקנים לא מקצועיים המצליחים יותר ממנה. סרט על מלח איטלקי פרימיטיבי המביא לביתו באי הנועש אשה, פליטת המלחמה, השור' אפת לחיי עושר ומותרות. למרות הכל, סרט שכדאי לראותו.